

Čas za korake

»Ni šans, preveč mrzlo je zate.«

»Verjamem,« rečem in naredim dolg izdih. Val peperminta potuje v temo, nato se vrne nazaj ter se razlije čez moja lica.

»Kaj si rekla?«

Pomolim glavo izpod odeje in ponovim, tokrat glasneje: »Verjamem, ja!«

»Ti bi morala imeti tukaj bundo čez bundo,« se zasmeji, kar povzroči rahlo hreščanje.

»Ampak očitno so Stockholmcani navajeni na mraz. Sprehajajo se praktično v puloverjih pa bejbe so v glavnem v minikah. Kot, da bi vsi tekmovali, katerega manj zebe.«

Prestavim se v sedeč položaj in premaknem noge čez rob postelje. S prsti tipam za copati, a so pregloboko pod posteljo. Iz kopalnice zaslišim curek vode. Vstanem.

»Kakšne pa so bejbe? A so dobre?« vprašam in se ozrem po sobi. Včeraj, ob mojem prihodu, se je bohotila v zlato oranžnih odtenkih, danes odeta v modrikasto svetlobo, daje vtis hladnosti.

»Same hude blondinke.«

»Aha! Že gledaš!« se delam ljubosumno. Zasmeje se, ker ve, da igram.

»Sej ne, da bi ful gledal, ampak ja, res so dobre.«

»Kaj pa futr? A si že kaj zanimivega jedel?« vprašam.

»Hm, včeraj sem jedel njihovo specialiteto. Neke cmoke in brusnično omako. Dva iz firme sta me peljala v en kevder. Je bilo zanimivo. Tja smo se peljali s podzemno. Veš, kako super imajo urejene vlake.«

»Aja,« avtomatično naredim začuden obraz, čeprav njegov glas prihaja iz telefonske slušalke in me ne more videti. Hvala bogu, pomislim.

Stopim k zavesi ter potegnem za srebrno vrstico. Bela zastirka se razgrne in prikaže mesto.

»Pri nas bi bili po moje izropani ter počekani v enem dnevu.«

»Najbrž.« Primem za kljuko in potisnem. Objame me svež jutranji hlad.

Nagnem se skozi okno. Na desno, proti Prešernovemu trgu za visoko dvignjenim rdečim dežnikom hiti gruča japonskih turistov, v drugo smer se pomika krohotajoči se trop študentov.

»Alora, kam zdaj?« reče eden od njih, ko se smeh poleže. Grad, ki se molče dviga nad njimi, je po dežju kot umit. Vdihnem svež zrak, s prstov stopim na tla, da pod menoj zaškripa stari parket ter pustim okno priprto. V trenutku, ko se obrnem, zaslišim vzklik.

»Ej, saj si doma, a ne?« Srce mi začne hitreje biti in jutranja svežina se stopi na moji koži.

»Zakaj? Bi mi zameril, če ne bi bila?« skušam zveneti nagajivo.

»Ja, ne vem, ...« je neodločen. Moj glas očitno ni bil prepričljiv.

»Se pravi, ti lahko hodiš okoli po Evropi, jaz pa moram sedeti doma.«

»Ne, tega nisem rekel.«

»Sliši se že tako.«

»Poglej, tega nisem rekel. In vem, da me zadnje čase, kar naprej ni doma in da ti to ni všeč,« reče nato sledi vzdih, ki spominja na gramofonski šum. Nekaj časa sva oba tiho. Curek vode v kopalnici potihne in me opomni, da nisem sama. Primem za telefon, izklopim zvočnik in sedem na rob postelje.

»Daj, brez zveze se sekiraš,« začnem spravljivo.

»Ok. Saj bi mi povedala, če bi bilo kaj narobe, ne?«

»Ma dej, ne nori. Se slišiva zvečer, prav?«

»Prav. Zdaj moram pa nehati, ker sem že pozen. Čez pol ure je seminar,« reče in se posloviva. Nekaj časa sedim na postelji in zrem v telefon. Zvoki, ki prihajajo iz ulice, se kot obiskovalci sprehajajo po sobi. Nekateri prešerno in glasno, drugi molče, v trdih korakih. Nihče pa me ne

opazi, kar me začne motiti, zato stopim k oknu in ga zaprem. Spotoma pograbilim hlače. Za mano se odprejo vrata kopalnice.

»A je vse v redu?«

Ker se sklanjam in skušam spraviti nogi skozi hlačnici, lahko vidim le njena stopala.

»Ja,« odvrnem in se zravnjam. »Ej, še enkrat hvala, za gostoljubnost.«

»Ni panike, zato pa so starejše sestre,« odvrne. Nato vpraša: »Pa res nočeš, da grem s teboj?«

»Ne. Saj vem, kje je.« Hočem še pristaviti, tam sem bila že takrat, ko so odvzeli tkivo mami, a tega ne rečem.

»Vseeno mislim, da bi moral en s tabo.«

»Ne nori, saj bom.« Zdaj postajam razdražljiva, živčna. A ravno tega nočem. Nočem biti živčna in razdražljiva, prestrašena, ... pravzaprav nočem biti v nobenem stanju, zato hitro nadaljujem z oblačenjem.

»Tako,« se zasukam v čevljih proti vratom. »Zdaj grem.«

»Pokličiči, ko boš končala,« še zaslišim za sabo. Nato stopim skozi vrata, se spustim po stopnicah in zavijem skozi ozek prehod v sveže jutro, kjer se korak za korakom spreminjam v zvok ulice.

Aleksandra Petrovič